

med Tuberkulin have ført til. Vi saa her en Slags Hotelregning, eller hvad man skal kalde det, over, at saa mange Kroner ere brugte til Rejser og Udlæg, og atter saa mange Kroner til Rejser og Udlæg, saa mange Kroner til Assistenten og saa mange Kroner til anden Medhjælp, men det, der vistnok kunde interessere mange at saa at vide er, hvortil disse Forsøg med Tuberkulinet have ført, om de have ført til nogle Resultater, og hvor langt de ere komne. Det staar i Slutningen af denne Beretning: „Forsøgene ville ikke kunne ventes afsluttede med den for Finansaaret 1895—1896 søgte Bevilling, men maa, for at det tilsigtede Djemed skal kunne naas, fortsættes endnu i nogle Aar“ — Punktum, Basta! Det er alt, hvad man finder det rigtigst at meddele os om disse vistnok meget interessante — og ogsaa ret kostbare — Forsøg. Jeg tror rigtignok, at naar man overhovedet vil motivere Bevillingerne her og vil give os Oplysninger, hvorefter vi kunne stemme med nogenlunde Begreb om Sagerne, saa bør man ikke hyde os en saadan Motivering, som her er fremstillet under Nr. 86 i Betænkningen. Jeg henstiller dette baade til det ærede Finansudvalg og ogsaa til den højtærede Minister, om han ikke vil betænke os med lidt bedre Oplysninger, naar han overhovedet vil have Ulejlighed med at skrive os til om saadanne Sager. — Jeg finder umiddelbart derefter i Betænkningen et Nr., der angaar Afsløsningen af Tienden. Det ses, at Ministeriet har tilsendt Udvalget nogle Eksemplarer af et Cirkulære af 26de November om Afgang til at afløse Tienden. Det er maaske for tidlig at spørge om, hvilke Virkninger Tiendeafsløsningsloven har haft. Vi erindre, at under Forhandlingerne i sin Tid blev der tillagt den Sag ikke ringe Betydning. Der var nogle, der troede ad denne Vej at saa det ældgamle Spørgsmaal om Tienden løst. Det er, som sagt, nu maaske for tidlig at spørge om Resultatet af Tiendeafsløsningsloven; men jeg finder dog Anledning til at spørge, om der hidtil foreligger noget om, hvorvidt den har medført noget Resultat. — Til den ærede Ordfører for Udvalget skal jeg tillade mig at henvende en Bemærkning i Anledning af, hvad der under Nr. 92 staar om Haandværkssvendenes Rejseforeninger. Der staar, at i „en gennem Ministeriet indhentet Skrivelse fra Haandværkssvendenes Rejse- og Sygeforeninger har Udvalget modtaget Oplysning om, hvor meget der fra anden Side tilskydes til det af Statskassen ved nærværende Konto støttede Formaal“. Udvalget har jo været opmærksomt paa Sagen, og for saa vidt har

jeg ikke saa meget at klage over, men jeg tror dog, at det vilde have været hensigtsmæssigt, om der i Betænkningen havde været givet Oplysning om disse Summer (Afbrudelse af Ordføreren [Neergaard]). Vi kunne altsaa ganske vist efter den ærede Ordførers Meddelelse berom i Tidenden finde det, men det andet vilde dog være naturligare. — Jeg kommer dernæst til et Punkt, som ganske vist foreløbig er udfærdigt, idet Udvalget har forbeholdt sin Stilling dertil, men som jeg tror at det allerede paa dette Tidspunkt vil være rigtigst at gøre en Bemærkning om. Det angaar det mærkelige Kunstindustrimuseum. Det ses af Bestyrelsens Andragende, at den har ønsket at faa et Tilbud paa 30,000 Kr. til Museets Inventarium og Materiel. I Almindelighed tør jeg vistnok sige om denne Bestyrelse, at den har begyndt fra den gale Ende. Den naturlige Maade at danne et Museum paa, er jo at søge at finde Genstande, som have Interesse for den Sag, som man vil fremme ved Museet, og saa efterhaanden som Samlingen udvider sig, skaffe man sig Lejlighed dertil og udvider sine Lokaler, hvorpaa omfider det Tidspunkt kommer, hvor man anser det for nødvendigt at rejse en særlig Bygning til Museet. Den her omtalte Bestyrelse synes at være gaaet den modsatte Vej. Det var ikke store Sager, den havde begyndt med, inden den gik til at opføre en meget kostbar Bygning, og det viser sig jo ogsaa, efter hvad kyndige Folk, tør jeg nok sige, have meddelt mig, at efter at man har faaet det store, kostbare Rum, maa man selvfølgelig have det fyldt, og man løber da rast væk blot af denne Grund. Jeg skal naturligvis ikke ved denne Lejlighed indlade mig paa nogen Detail i denne Henseende, men vil blot sige, at Folk, der ere kyndige med Hensyn til Kunstindustri, have meddelt mig, at det er en ganske kritisk Maade, hvorpaa man gaar frem ved Anstiftelsen af de forskellige Sager, og at Grunden dertil utvivlsomt er, at nu har man en Gang det store Lokale, saa er man nødt til at fylde det, og derfor straber man sammen alle Vegne fra paa det bedste. Dette om Kunstindustrimuseet i Almindelighed; jeg tror, at det kan være rigtigst at bringe det i Erindring, naar vi atter staa over for en Forordning om en betydelig Bevilling fra Staten. Naar ærede Medlemmer ville gøre sig den Ulejlighed at efterse, hvad Anmærkningerne indeholde angaaende dette Punkt, vil de finde, at Begrunderen af den Bevilling paa 25,000 Kr., som Ministeren søger, siger Svaret til al mulig Logik. Bestyrelsen siger, at hvis den ikke faar disse 25,000 Kr., saa maa den